

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 136/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť V. Ž., Ž., a M. Ž., Ž., zastúpených advokátom JUDr. V. J., Ž., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 241/2010 z 19. apríla 2011 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 162/2011 zo 14. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. Ž. a M. Ž. o d m i e t a z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2011 doručená sťažnosť V. Ž., Ž., a M. Ž., Ž. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. V. J., Ž., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 241/2010 z 19. apríla 2011 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 162/2011 zo 14. septembra 2011. Sťažovatelia sú v označených konaniach v postavení žalovaných.

Predmetom konania je rozhodovanie o žalobe Mesta Ž. o zaplatenie sumy 1 600 000 Sk (53 110,27 €) s príslušenstvom (za odpredaj nehnuteľnosti sťažovateľom 4. októbra 1994 za kúpnu cenu určenú dohodou v sume 2 600 000 Sk; rovnako bol dohodnutý spôsob platenia v splátkach s určením splatnosti každej splátky). Sťažovatelia uhradili len sumu 1 000 000 Sk a zostatok 1 600 000 Sk napriek výzve neuhradili.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli:

«1. Okresný súd v Žiline rozsudkom z 24. 5. 2010, č. k. 6 C 235/2008-247, uložil sťažovateľom zaplatiť navrhovateľovi mestu Ž. sumu 51.751,14 EUR v lehote do 3 dní s odôvodnením, že ani jedna z námietok sťažovateľov nebola preukázaná, pretože:

a) k podpisu žalobcu na žalobe uviedol, že odporcovia - teda sťažovatelia - nepreukázali, že by návrh podpísala osoba, ktorá nie je oprávnená vykonávať úkony v mene navrhovateľa a ak by sa tak aj stalo, v konaní navrhovateľ (mesto) nenamietal túto skutočnosť, udelil plnomocenstvo viacerým zástupcom (JUDr. B., C., s. r. o. - JUDr. Z.) a vlastne takýmto spôsobom túto vadu konvalidoval a naviac absencia podpisu je odstrániteľná prekážka, takže ani dodatočný podpis nemal vplyv na predchádzajúce konanie a procesné účinky; zastavenie konania pre nedostatok podpisu by bolo podľa okresného súdu odňatie možnosti konať pred súdom /vid' str. 4, prvý odsek rozsudku okresného súdu/.

b) započítaciu námietku do výšky žalovanej istiny neuznal z dôvodu, že - neodovzdanie predmetnej nehnuteľnosti v užívaní schopnom stave podľa § 588 OZ - teda bez nájomníkov (rómskej rodiny), ktorým sa mesto zaviazalo zabezpečiť náhradné bývanie - nepovažoval za porušenie povinnosti z kúpnej zmluvy, lebo vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností sťažovatelia vstúpili aj do práv prenajímateľa vo vzťahu k nájomcom, a

- obdobie 18 mesiacov, počas ktorého sťažovatelia na základe predbežného opatrenia súdu dom neužívali,

nemožno považovať za zásah do vlastníckych práv bez toho, že by výšku škody z tohto titulu preukázali, hoci v konaní bolo žalovanými sťažovateľmi preukázané, že

a. návrh na začatie konania nepodpisal primátor mesta ani jeho zástupca, či inak overiteľne splnomocnená osoba - čiže dôkazné bremeno sa presunulo na žalobcu, aby túto inú osobu identifikoval, ale nereagoval ani na procesnú aktivitu súdu (viď uznesenia z 19. 2. a 20. 3. 2009) - najmä keď žalujúce mesto odmietlo konvalidovať vadu návrhu jeho podpisom, takže sa domnievame, že pre túto vadu mal okresný súd konanie zastaviť, lebo bez podpisu primátora, resp. jeho zástupcu podľa zákona o obecnom zriadení, nahradzujúci podpis splnomocnenca na žalobe musel byť doložený plnomocenstvom, čo sa nestalo; z toho vyplýva, že sťažovatelia nemali čo preukazovať, kto návrh podpísal /i/, navrhovateľ samozrejme proti sebe ani nenamietal tzv. neznámu osobu ako svojho zástupcu vedomý si toho, že žaloba neobsahovala všeobecné základné náležitosti procesného úkonu podľa § 42 ods. 3 OSP, týkajúceho sa podpisu navrhovateľa na žalobe, táto vada sa vôbec nekonvaliduje udelením plnomocenstva, procesné účinky nastupujú až na základe žaloby bez formálnych a obsahových väd podania (§ 42 OSP), takže podľa zásady „vigilantibus iura scripta sunt“, navrhovateľ si nemôže sám sebe odňať možnosť konať pred súdom, ako to všetko mylne interpretoval okresný súd ohľadne tejto námietky,

b. v kúpnej zmluve ide o synalagmaticky záväzok, v zmysle ktorého sa mohol domáhať plnenia len ten z účastníkov, ktorý už splnil, alebo bol aspoň ochotný splniť - porov. § 560 OZ - preto sťažovatelia po práve vzniesli námietku nesplnenej zmluvy voči žalujúcemu mestu, ktoré svoju povinnosť vypratať nehnuteľnosť a voľnú ju odovzdať sťažovateľom nesplnilo, na základe čoho sa mali ubrániť jeho (ako veriteľa) žalobe o doplatenie kúpnej ceny - viď ich výslovné uplatnenie napr. v písomnom podaní z 19. 5. 2005 a pod. - a to aj vo forme vzájomnej žaloby (ktorú sťažovatelia uplatnili v inom konaní), alebo vo forme započítacej námietky ohľadne nárokov, ktoré sťažovatelia vyjadrili formou náhrady škody za neužívanie časti nehnuteľnosti pre neusporiadaný nájomný vzťah, alebo pre nariadené predbežné opatrenie neužívanie celej nehnuteľnosti, ktorý nárok sa expresis verbis opieral o ust. § 77 ods. 3 OSP, a to všetko v konkrétne vyčíslených sumách.

2. *Krajský súd na odvolanie sťažovateľov rozsudkom z 19. 4. 2011, sp. zn. 5 Co 241/2010 rozsudok okresného súdu potvrdil, keď na vyššie označené námietky uviedol, že*

a) je správne konštatovanie okresného súdu, že ak prejavil účastník vôľu konať na základe nepodpísaného návrhu a súd s ním aj konal, zastavenie konania by bolo odňatím možnosti konať pred súdom (viď str. 9, tretí odsek rozsudku) a že

b) okresný súd podrobne vysvetlil, akými úvahami sa riadil, keď započítaciu námietku sťažovateľov neuznal (str. 9, štvrtý odsek rozsudku).

3. *Najvyšší súd SR uznesením zo 14. 9. 2011 sp. zn. 6 Cdo 162/2011, dovolanie sťažovateľov pre neprípustnosť odmietol, keď sa podľa neho zaoberal dostatočne všetkými námietkami, ktoré sťažovatelia vzniesli voči rozsudku odvolacieho súdu.»*

Sťažovatelia namietajú závery všeobecných súdov, v ktorých sa konštatuje, že sťažovatelia nepreukázali, že „Vyvodenie záveru všeobecných súdov, že sťažovatelia v konaní nepreukázali, že návrh na začatie konania podpísala neoprávnená osoba,

- žalujúce mesto túto skutočnosť nenamietalo, tak ju nebolo potrebné skúmať,
- prípadne tento procesný nedostatok bol d'alšou plnou mocou konvalidovaný, a
- zastavenie konania by bolo odňatím možnosti pre žalujúce mesto konať pred súdom.“.

Tieto skutočnosti označujú sťažovatelia za „*hrubý zásah*“ do zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorý vo svojich dôsledkoch je podľa ich názoru zároveň aj porušením nimi označených práv garantovaných ústavou a dohovorom. Argumentujú tým, že «*Dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno je povinnosť či procesná zodpovednosť účastníka za to, že súdu budú rozhodujúce skutočnosti, ku ktorým sa obidva inštitúty vzťahujú, preukázané, opak znamená neunesenie dôkazného bremena s následkom prehry v spore (meritórnej alebo procesnej).*

Ak sťažovatelia v konaní preukázali a nespochybnilo to ani žalujúce mesto, že návrh na začatie konania nepodpísal jeho primátor, či zástupca primátora, splnili si svoju povinnosť i dôkazné bremeno, že tento návrh nebol podpísaný, navrhovateľ napriek procesnému úsiliu okresného súdu - viď jeho uznesenia z 19. 2. a 20. 3. 2009 - nedokázal

určiť, ktorá ďalšia osoba, za súčasného predloženia plnej moci, túto žalobu podpísala, preto neodstránil uvedenú vadu návrhu podľa § 42 ods. 3 OSP a konanie malo byť zastavené.

b. Je len prirodzené, že navrhovateľ nedostatok podpisu na žalobe pod následkom neúčinnosti podaného návrhu, nikdy nemohol tvrdiť, lebo by išiel proti sebe, opak je zrejma nelogickosť a znevýhodnenie v procesnom postavení sťažovateľov.

c. Podpis navrhovateľa na návrhu sa bez predloženia plnomocenstva ku dňu jeho podania, nedá konvalidovať následnými splnomocneniami a v takomto prípade zastavenie konania je len procesným dôsledkom uvedenej vady, ktorú si spôsobil samotný navrhovateľ. Preto úvaha o odňatí možnosti konať na súde ako procesnej chybe súdu k takémuto účastníkovi, je nepochopením procesných pravidiel a zásad, ovládajúcich súdne konanie.

3. Rovnako posudzovanie námietky nesplnenia zmluvy, opodstatnenosti započítacej námietky pohľadávky sťažovateľov voči navrhovateľovi, bolo v priamom nesúlade so skutočnosťami uvedenými v spise, pretože

- mesto sa sťažovateľom zaviazalo, že v nehnuteľnosti bývajúcej rómskej rodine zabezpečí náhradné bývanie podobne, ako sa to stalo v celom rade ďalších prípadov a nakoniec to aj zabezpečilo (oneskorene),

- uvedená skutočnosť objektívne bránila sťažovateľom užívať svoje vlastníctvo v plnom rozsahu a bez akejkoľvek náhrady to ani možné nie je (viď čl. 20 ods. 1, 4 ústavy a čl. 1 ods. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv /i/),

- ustanovenie § 77 ods. 3 OSP vychádza zo skutočnosti, že v dôsledku nariadenia predbežného opatrenia, ktoré sa ukázalo vzhľadom na priebeh a výsledok konania, v ktorom bolo nariadené, ako „neoprávnené“, nastupuje zodpovednosť navrhovateľa za škodu alebo inú ujmu, vzniknutú v súvislosti s jeho nariadením, ide o zodpovednosť objektívnu za výsledok /ii/,

- výška škody či ujmy vzniknutej sťažovateľom bola v konaní riadne vyčíslená a odôvodnená, takže tvrdený opak v napadnutých rozsudkoch je svojvoľný.».

Sťažovatelia poukazujú aj na nepreskúmateľnosť rozsudku pre nedostatok dôvodov, na nemožnosť účinne uplatniť námietky a argumenty, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie súdu a s ktorými sa súd musí v rozhodnutí náležite vysporiadať, namietajú aj

podľa ich názoru „zreteľné“ porušenie princípu rovnosti účastníkov konania, ľubovôľu pri rozhodovaní a nesprávnu aplikáciu právnych noriem.

Sťažovatelia „vzhľadom na to, že v napadnutých rozhodnutiach ide o exekučný titul na možné vymoženie značnej sumy, sťažovatelia s poukazom na ich súčasnú veľmi zľú ekonomickú situáciu, navrhujú a žiadajú ústavný súd, aby do rozhodnutia vo veci samej odložil vykonateľnosť rozhodnutia Krajského súdu v Žiline z 19. 4. 2011, sp. zn. 5 Co 241/2010, čím sa predíde vzniku nenapraviteľných škôd v majetkovej sfére sťažovateľov“.

Navrhujú, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 19. 04. 2011, sp. zn. 5 Co 241/2010, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo 14. 09. 2011, spis. zn. 6 Cdo 162/2011, porušené bolo.

2. Zrušuje sa rozsudok Krajského súdu v Žiline z 19. 04. 2011, sp. zn. 5 Co 241/2010 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. 09. 2011, spis. zn. 6 Cdo 162/2011, a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľom priznáva náhradu trov konania v sume 462,38 EUR, ktorú je povinný zaplatiť Krajský súd v Žiline spolu s Najvyšším súdom SR solidárne do 2 mesiacov, na účet právneho zástupcu č... pod VS 11120.“

Ústavný súd zistil, že napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť v 1. odseku [o potvrdení rozsudku Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 235/2008-247 z 24. mája 2010 v časti o uložení povinnosti sťažovateľom zaplatiť Mestu Ž. sumu 51 751,14 eur] 8. júna 2011 a právoplatnosť v 2. odseku (ktorým krajský súd ponechal nedotknutý označený rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej okresný súd návrh Mesta Ž. vo zvyšku zamietol) a v 3. odseku (ktorým krajský súd rozhodol, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa) nadobudol 16. júna 2010.

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 21. októbra 2011.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným

právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 241/2010 z 19. apríla 2011 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 162/2011 zo 14. septembra 2011. Ústavný súd vzhľadom na uvedené posúdil možnosť porušenia práv označených sťažovateľmi tak označeným uznesením najvyššieho súdu, ako aj označeným rozsudkom krajského súdu, vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 241/2010 z 19. apríla 2011

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že namietaný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 8. júna 2011, pričom sťažovatelia doručili ústavnému súdu sťažnosť 23. decembra 2011, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

S týmto záverom sa ústavný súd v danom prípade neuspokojil vzhľadom na to, že aj v prípade sťažovateľov akceptoval svoju judikatúru z ostatného obdobia (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), podľa ktorej lehota na prípadné

podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní sa považuje v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Sťažovatelia podali dovolanie, o ktorom dovolací súd rozhodol tak, že nie je prípustné.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv namietaným rozsudkom krajského súdu, aj z hľadiska toho, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Pri preskúmaní namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Okresný súd založil svoje rozhodnutie na týchto skutkových a právnych zisteniach: „Navrhovateľ si návrhom zo dňa 22. 03. 1996 uplatnil voči odporcom v 1/ a 2/ rade nárok na zaplatenie 1.600.000,- Sk spolu s 3% úrokom z omeškania odo dňa splatnosti druhej splátky.

Navrhovateľ žiadal podaním zo dňa 10. 3. 2005 pripustiť zmenu návrhu tak, že odporcovia v 1/ a 2/ rade sú povinní zaplatiť 1.600.000,- Sk s úrokom z omeškania vo výške 22% ročne od 01. 01. 1996 do zaplatenia a zmluvnú pokutu zo sumy 1.600.000,- Sk vo výške 0,5% týždenne od 01. 01. 1996 do zaplatenia. Súd podanie navrhovateľa vyhodnotil podľa jeho obsahu § 41 ods. 2 O. s. p. ako rozšírenie návrhu v časti príslušenstva o úroky z omeškania vo výške 19% ročne a nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty. Na pojednávaní 29. 3. 2005 súd vyhovel v časti návrhu a pripustil zmenu návrhu v časti rozšírenia úrokov z omeškania zo sumy 1.600.000,- Sk od 01. 01. 1996 do zaplatenia o výšku 19% (na celkový výšku úrokov z omeškania 22% ročne). Súd v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty rozšírenie návrhu zamietol.

Súd rozhodol rozsudkom zo dňa 29. 3. 2005 č. k. 14C/229/1996-110 tak, že zaviazal odporcov v 1/ a 2/ rade spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.600.000,- Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 19,5 % ročne od 01. 01. 1996 do zaplatenia a návrh vo zvyšku zamietol. Proti rozsudku v časti, ktorou boli odporcovia zaviazaní na plnenie podali odvolanie. Krajský súd v Žiline uznesením 5Co/311/2005-155 zo dňa 23. 3. 2006 napadnutý rozsudok potvrdil. Na základe uznesenia Najvyššieho súdu SR 4Cdo 109/2007 bol rozsudok odvolacieho súdu 5Co 311/2005 zrušený, následne bol zrušený aj rozsudok prvostupňového súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Navrhovateľ návrh odôvodnil tým, že na základe kúpnej zmluvy č... zo dňa 04. 10. 1994 odpredal odporcom v 1/ a 2/ rade nehnuteľnosť, a to KN parc. č. 152, zast. plocha o výmere 244 m², spolu s domom č. s. 209 v k. ú. Ž. Vklad nehnuteľnosti bol povolený pod č. 2287/94 dňom 28. 10. 1994. Kúpna cena bola stanovená dohodou vo výške 2.600.000,- Sk a spôsob platenia v splátkach s určením splatnosti každej splátky. Odporcovia uhradili len čiastku 1.000.000,- Sk a zostatok vo výške 1.600.000,- Sk napriek výzve neuhradili.

Podaním zo dňa 17. 12. 2008 navrhovateľ oznámil súdu, že odporcami bola uhradená časť istiny vo výške 1.050.000,- Sk. Po podaní návrhu boli uskutočnené ďalšie dve

úhrady, a to čiastka 100.000,- Sk zo dňa 15. 08. 2000 a čiastka 1.600.000,- Sk zo dňa 12. 06. 2007. Poukázal na to, že z dokladov predložených odporcami vyplýva, že v roku 1994 bola uhradená časť istiny vo výške 450.000,- Sk (a to platbami 100.000,- Sk zo dňa 20. 09. 1994, 200.000,- Sk zo dňa a 150.000,- Sk zo dňa 27. 12. 1994); v roku 1995 bola uhradená časť istiny vo výške 400.000,- Sk (a to platbami 50.000,- Sk zo dňa 23. 02. 1995, 50.000,- Sk zo dňa 03. 04. 1995, 100.000,- Sk zo dňa 30. 06. 1995, 100.000,- Sk zo dňa 21. 08. 1995, 50.000,- zo dňa 31. 10. 1995 a 50.000,- Sk zo dňa 21. 11. 1995). V zmysle dodatku mala byť kúpna cena zaplatená dňa 31. 12. 1995. Odporcovia splácali kúpnu cenu v omeškaní splátkami v roku 1996, a to platbami 80.000,- Sk zo dňa 2. 1. 1996, 70.000,- Sk zo dňa 11. 1. 1996 a 50.000,- Sk zo dňa 15. 2. 1996, t. j. v celkovej výške 200.000,- Sk a čiastkou 100.000,- Sk zo dňa 15. 08. 2000 a čiastkou 1.600.000,- Sk zo dňa 12. 06. 2007.

Navrhovateľ následne návrh v časti o zaplatenie istiny 1.600.000,- Sk podľa § 96 ods. 1 O. s. p. zbral navrhovateľ späť a konanie v tejto časti žiadal zastaviť a pokračovať len v konaní o zaplatenie príslušenstva a to úroku z omeškania vo výške 19,5 % zo sumy 1.550.000,- Sk od 1. 1. 1996 do 14. 2. 1996 (nakoľko dňa 15. 2. 1996 bola zaplatená časť istiny vo výške 50.000,- Sk), t. j. za 45 dní omeškania čo predstavuje čiastku 37.162,- Sk, úroku z omeškania vo výške 19,5 % ročne zo sumy 1.500.000,- Sk od 15. 2. 1996 do 14. 8. 2000 (nakoľko dňa 15. 8. 2000 bola zaplatená časť istiny o výške 100.000,- Sk), t. j. za 1 643 dní omeškania, predstavuje čiastku 1.315.451,- Sk a úroku z omeškania vo výške 19,5 % ročne zo sumy 1.400.000,- Sk od 15. 8. 2000 do 11. 6. 2007 (nakoľko dňa 12. 6. 2007 bola zaplatená zvyšná časť istiny vo výške 1.600.000,- Sk), t. j. za 2 492 dní omeškania, predstavuje čiastku 1.862.847,- Sk. Nakoľko však úroky z omeškania predstavujú sumu 3.215.460,- Sk a odporcovia zaplatili na istine o 150.000,- Sk viac, predstavujú úroky z omeškania, po odčítaní uvedeného preplatku na istine, čiastku 3.065.460,- Sk a na zaplatenie tejto čiastky žiadal zaviazat' odporcu. K námietke odporcov k neoprávnenosti podpisu návrhu a na výzvu súdu, či na návrhu trvajú na návrhu uviedli, že návrh bol podpísaný riadne a na návrhu po vykonanom späťvzatí trvajú. Započítací prejav považuje za nedôvodný, pretože aj úhrada 1.600.000,- Sk bola podľa variabilného symbolu poukázaná na úhradu pohľadávky v konaní 14C/229/06.

Odporcovia v 1/ a 2/ rade sa vyjadrili tak, že navrhovateľ im neodovzdal predmet kúpy tak, ako to vyplýva z ust. § 588 Obč. zák., čím im vzniká škoda. Kúpna cena je

synalagmatickej povahy a účastníci si musia plniť navzájom, pričom navrhovateľ mal možnosť užívať len časť kúpenej nehnuteľnosti, spolu o výmere 111,98 m² z celkovej plochy 516,55 m². V zostávajúcej časti domu býva rómska rodina, ktorej sa navrhovateľ zaviazal prideliť náhradný byt. Protinávrhom žiadali uloženie povinnosti navrhovateľovi odovzdať nehnuteľnosť a zaplatiť náhradu škody. Zároveň na pojednávaní vzniesli námietku premlčania úrokov z omeškania z dôvodu, že nárok v rozšírenom rozsahu ako bol priznaný bol uplatnený až v roku 2005 a dovtedy si navrhovateľ uplatňoval úrok z omeškania iba vo výške 3 % p. a.. Tiež poukázal na skutočnosť, že dňom 20. 9. 2000 odporcovia oznámili navrhovateľovi započítanie vzájomných pohľadávok, čím došlo k zaplateniu kúpnej ceny v plnej výške. Zápočet bol titulom vzniknutej škody, ktorá vznikla konaním navrhovateľa, na základe ktorého návrhu súd predbežným opatrením vydaným vo februári 1998 zakázal odporcom nakladať s predmetnou nehnuteľnosťou, pričom žalobou o neplatnosť kúpnej zmluvy dosiahol fakt, že nehnuteľnosť bola vyňatá z vlastníctva odporcov a táto im bola vrátená do vlastníctva až na základe zrušovacieho rozsudku dovolacieho súdu v auguste roku 2000. Týmto postupom navrhovateľa bolo znemožnené odporcom nakladať s nehnuteľnosťou za obdobie od júla 1998, kedy im bolo doručené predbežné opatrenie až do spätného zápisu ich vlastníckeho práva v kat. nehnuteľnosti na Správe katastra Ž. Ku dňu oznámenia o započítaní vzájomných pohľadávok zostávalo na úhradu z kúpnej ceny 1.450.000,- Sk. Odporcovia vyčíslili škodu v celkovej výške presahujúcej 3.800.000,- Sk, čím na započítanie bol dostatok fin. prostriedkov. Preto po započítaní pohľadávok odporcovia nemohli byť v omeškaní. Započítali čiastku 1.450.000,- Sk ktorá predstavuje časť náhrady škody vyčíslenej vo výške 3.412.153 Sk, ktorá vznikla odporcom titulom ušlého zisku za obdobie od 8. 6. 1998 dňom 3. 8. 2000, kedy na základe vydaného predbežného opatrenia a konania o neplatnosť kúpnej zmluvy nemohli s nehnuteľnosťou nakladať a brať z nej úžitky.

Opätovne zdôraznili, že žalobný návrh nebol podaný právne účinne, pretože návrh nie je podpísaný za navrhovateľa oprávnenou osobou, navrhovateľ nepreukázal kto podpísal žalobný návrh, nejedná sa o primátora a ani o zástupcu primátora, ktorí by zo zákona mohli takýto návrh podpísať. Pokiaľ by návrh podpísala nejaká iná osoba, musela by byť buď splnomocnená alebo poverená na vykonanie takéhoto úkonu.“

K predbežnej otázke neplatnosti kúpnej zmluvy sa okresný súd vyjadril takto:

„Súd sa v prvom rade zaoberal ako predbežnou otázkou neplatnosti zmluvy z dôvodu, že v konaní 13C/156/1998 navrhovateľ namietal neplatnosť kúpnej zmluvy č... zo dňa 04. 10. 1994, ktorou navrhovateľ odpredal odporcom v 1/ a 2/ rade nehnuteľnosť, a to KN parc. č. 152, zast. plocha o výmere 244 m², spolu s domom č. s. 209 v k. ú. Ž. Vklad nehnuteľnosti bol povolený pod č. 2287/94 dňom 28. 10. 1994. Neplatnosť bola namietaná kumulatívne z viacerých dôvodov a to, pre rozpor s dobrými mravmi podľa ust. § 39 O. Z. a pre uvedenie navrhovateľa do omylu. Rozpor s dobrými mravmi mal spočívať v tom, že odporca už pri uzatváraní kúpnej zmluvy vedel, že nebude môcť zaplatiť zostatok kúpnej ceny, pričom týmto konaním zároveň uviedol odporcu do omylu, ktorý by v takomto prípade mal možnosť predať nehnuteľnosť niekomu inému.

Navrhovateľ ani odporcovia v 1/ a 2/ rade sa k neplatnosti zmluvy v tomto konaní nevyjadrovali, navrhovateľ tým že zotrval na návrhu o zaplatenie kúpnej ceny konkludentne uznával platnosť kúpnej zmluvy, pretože nie je možné požadovať plnenie z neplatnej zmluvy a odporcovia na otázku súdu, či sa cítia byť vlastníkami nehnuteľnosti uviedli, že sú vlastníkami nehnuteľnosti počas celej doby od jej nadobudnutia kúpnu zmluvou, vlastníctvo opätovne deklarovali aj spätným zápisom vlastníckeho práva a jeho výkonom.

Skutočnosť, že nebola uhradená kúpna cena riadne a včas sama o sebe nemôže spôsobiť neplatnosť zmluvy pre jej rozpor s dobrými mravmi. Porušenie povinnosti zaplatiť riadne a včas kúpnu cenu spôsobuje omeškanie dlžníka s plnením peňažného záväzku, čo môže mať za následok až možnosť odstúpenia od zmluvy. Odstúpenie od zmluvy žiadny z účastníkov neprezentoval. Pre rozpor právneho úkonu v rozpore s dobrými mravmi je potrebné, aby v rozpore s dobrými mravmi bol právny úkon, nie následok omeškania s plnením povinností súvisiacimi s plnením z právneho úkonu. Tento rozpor nekonštatoval ani súd v konaní 13C/156/98. Súd nezastáva názor prvostupňového a druhostupňového súdu v konaní 13C/156/98 čo sa týka neplatnosti právneho úkonu z dôvodu uvedenia navrhovateľa do omylu. Pre neplatnosť právneho úkonu podľa 49a O. Z. je podstatné, aby ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcim zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je takisto neplatný, ak omyl táto osoba vyvolala

úmyselne. Omyl v pohnútke nerobí právny úkon neplatným. Súd má za to, že v tomto prípade sa mohlo jednať nanajvýš o omyl v pohnútke, ktorý nerobí právny úkon neplatný. Vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci, sa mohlo jednať len o omyl vnútorný u predávajúceho, vylúčený je vonkajší omyl (nesúlady medzi vôľou účastníkov). Omyl vnútorný môže byť vyvolaný napr. omylom v predmete zmluvy, omyl v adresátovi právneho úkonu, omyl v následkoch právneho úkonu a pod.. V tomto prípade navyše už pri podpise zmluvy bolo dohodnuté splácanie sumy 2.000.000,- Sk v splátkach, dodatkom k zmluve uzatvoreným v deň podpisu zmluvy, t. j. dňa 12. 10. 1994, bolo prolongované splácanie kúpnej ceny do 31. 12. 1995. Teda aj navrhovateľ predpokladal, že odporca si bude zabezpečovať prostriedky na zaplatenie kúpnej ceny dodatočne. Tak ako súd uvádzal, porušenie zmluvných povinností nie je spôsobilé vyvolať neplatnosť úkonu podľa ust. § 49a O. Z.. Súd v konaní 13C/156/98 vychádzal zo skutočnosti, že navrhovateľ musel vedieť o tom, že kúpnu cenu nebude schopný splácať z dôvodu zaťaženia úverom na dražbu obchodných priestorov. Súd však je názoru, že nebola preukázaná skutočnosť, že by odporcovia už pri uzatvorení zmluvy vedeli, že nebudú schopní splatiť kúpnu cenu a túto ani nechceli splatiť a ich úsilie nesmerovalo k splateniu kúpnej ceny. Súd zastáva názor, že nebolo preukázané také úmyselné konanie, z ktorého by bolo možné usúdiť, že odporcovia omyl vyvolali, ale len si nedokázali splniť svoje zmluvné povinnosti. Navrhovateľ mal možnosť využiť zákonné prostriedky a možnosti ktoré mu dáva zákon pri možnosti omeškania odporcu s peňažným plnením, čo čiastočne aj využíva v tomto konaní.

Súd z uvedených dôvodov predbežne posúdil otázku platnosti kúpnej zmluvy tak, že kúpna zmluva ktorou navrhovateľ previedol predmetnú nehnuteľnosť na odporcov je platná a účinná, pričom túto skutočnosť nevytkol ani odvolací a dovolací súd ako vadu konania, naopak z ich záverov vyjadrených v odôvodnení je možné predpokladať, že platnosť zmluvy akceptujú, v opačnom prípade by bolo nadbytočné rozhodovať o plnení zo zmluvy. “

K povinnosti zaplatiť kúpnu cenu okresný súd uviedol:

„Povinnosť zaplatiť kúpnu cenu namietaná nebola a súd nezistil, že by došlo k zmene jej výšky alebo uplatneniu iných nárokov kupujúceho ako započítaniu. Súd nezistil, že by kúpna cena bola dohodnutá neplatne a preto dospel k záveru, že odporcovia ako kupujúci sú povinní zaplatiť odporcovi dohodnutú kúpnu cenu vo výške 2.600.000,- Sk.

Spôsoby zániku záväzku sú uvedené v ustanovení šiesteho oddielu ôsmej časti Občianskeho zákonníka vymedzenej paragrafovým znením od § 559 do § 587 Občianskeho zákonníka. Navrhovateľ uvádzal zaplatenie kúpnej ceny jednotlivými platbami a to v omeškaní odporcov a odporca udával zánik záväzku započítaním. Nakoľko konanie o zaplatenie istiny bolo zastavené, súd otázku či došlo k zániku nároku navrhovateľa zaplatením alebo započítaním riešil ako prejudiciálnu otázku vo vzťahu k povinnosti odporcov zaplatiť navrhovateľovi úroky z omeškania.

Podľa § 580 Občianskeho zákonníka ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

Pre perfektnosť započítania musí byť preukázaná existencia pohľadávok. Osobitné je potrebné aby bola preukázaná pohľadávka účastníka právneho vzťahu, ktorý vykonal jednostranný úkon započítania.“

Okresný súd konštatoval, že „na povinnosť zaplatiť kúpnu cenu nemá vplyv skutočnosť, že nehnuteľnosť bola zaradená medzi kultúrne pamiatky a z toho dôvodu je obmedzené právo odporcov nakladať s nehnuteľnosťou. Nejedná sa totiž o vadu veci a skutočnosť je možné zistiť zo zoznamu kultúrnych pamiatok alebo výpisu z listu vlastníctva a navyše toto tvrdenie počas celého konania nebolo preukázané.“

Ku vzniku škody sťažovateľom okresný súd uviedol:

„Súd vo vzťahu k tvrdeniu odporcov o vzniku škody udáva, že ku škode ktorá im mala vzniknúť neodovzdaním veci, nebol preukázaný základ a dôvod. Titul škody odporcovia nešpecifikovali, podľa obsahu ich vyjadrení sa môže jednať o náhradu škody podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka. Podmienkami pri priznaní škody sú vznik škody, porušenie povinnosti stanovenej zákonom alebo zmluvou, príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti a zavinenie. Odporcovia pritom nepreukázali ani vznik škody ani porušenie povinnosti navrhovateľa. Zmluva o prevode nehnuteľnosti musí byť vyhotovená v písomnej forme a musí byť na jednej listine, resp. jednotlivé listy musia tvoriť celok a teda možno ju vykladať len podľa obsahu. Pritom súd zo znenia zmluvy nezistil, že by

navrhovateľ mal voči odporcom dohodnutú niektorú povinnosť ktoré by nesplnil, naopak, povinnosť riadne uhradiť kúpnu cenu nesplnili odporcovia hoci v zmluve bola dohodnutá aj sankcia odstúpenia od zmluvy.

Podľa tvrdení odporcov im mala vzniknúť škoda z dôvodu neodovzdania nehnuteľnosti, dom č. 209, Ž. v časti 1. poschodia - 174,30 m², neodovzdaním nehnuteľnosti - prízemnia, zadná časť - 91,16 m². Neodovzdaním 1. poschodia vznikla škoda titulom ušlého zisku vo výške 3.000,- Sk/m² pri 174,3 m² predstavuje škodu 522.900,- Sk ročne, za dobu troch rokov 1.568.700,- Sk, titulom ušlého nájmu za prízemnia vznikla im škoda vo výške 4.000,- Sk/m² za výmeru 91,16 m² suma 364,640,- Sk, za dobu troch rokov 1.093.920,- Sk, spolu vo výške 2.407.190,- Sk. “

Vo vzťahu k uplatnenej škode okresný súd konštatoval, že „titulom obmedzenia práva odporcov užívať nehnuteľnosť zákazom uloženým predbežným nakladať s nehnuteľnosťou súd musí konštatovať, že odporcovia v 1/ a 2/ rade výšku škody nepreukázali žiadnym dôkazom. V započítacom prejave uviedli, že sa tým predĺžila doba na rekonštrukciu nehnuteľnosti ku ktorým sa zaviazali v kúpnej zmluve, čím vznikala škoda, a to až do zrušenia rozsudkov okresného a krajského súdu, teda po dobu o 18 mesiacov

Odporcovia v konaní škodu tvrdili bez toho, aby jej výšku preukázali, hoci ich zaťažuje bremeno dôkazu tvrdenia. Škoda im podľa oznámenia o podaní protinávrhu a z obsahu započítacieho prejavu bola spôsobená aj vydaním predbežného opatrenia 13C 156/98-23 zo dňa 24. 2. 1998. Škodu vyčíslili ako ušlý nájom (ušlý zisk) od 4. 2. 1998 do zrušenia rozsudku Okresného a Krajského súdu v Žiline a zápisu ich vlastníckeho práva do evidencie nehnuteľností, t. j. za obdobie 18 mesiacov. Jednalo sa o nemožnosť užívania 1. poschodia - 174,30 m² a prízemnia, zadná časť - 91,16 m² po 3.000,- Sk/m², spolu 1.194.570,- Sk. “.

K odovzdaniu nehnuteľnosti sa okresný súd vyjadril takto:

„Súd konštatuje, že faktické odovzdanie nehnuteľnosti ako podmienka nakladania s nehnuteľnosťou po prevode nie je dôvodné. Vlastnícke právo ani jeho jednotlivé zložky sa neprevádzajú tradíciou, ale vkladom vlastníckeho práva, teda vznikom vecnoprávných účinkov zmluvy. Pri prevode nehnuteľností sa tradícia nevyžaduje, dokonca nie je možná

a nahrádza sa vypratáním (namiesto predania (odovzdania) sa nehnuteľnosť uvoľní pre užívanie nadobúdateľa). Nie je vylúčené, aby si účastníci dohodli aj tzv. protokolárne odovzdanie nehnuteľnosti, s týmto konaním však nie sú spojené žiadne právne účinky, ibaže by si ich účastníci výslovne v zmluve vymienili, čo v danom prípade nebolo splnené.

Nadobudnutím vlastníckeho práva kupujúci vstupuje do postavenia predávajúceho a preberá všetky práva a povinnosti spojené s vlastníctvom nehnuteľnosti. Osobitne vstupuje do práv prenajímateľa ak nehnuteľnosť je v nájme, do práv povinného z vecného bremena alebo ťarchy, do záväzkových práv viaznucich na nehnuteľnosti a pod..

Odporcovia ako kupujúci výslovne uviedli (čl. 5 ods. 2 zmluvy), že stav nehnuteľnosti je im známy a oboznámili sa s ním. Teda nehnuteľnosť preberali v stave v akom sa nachádzala v dobe prevodu a žiadne práva spojené s vadami veci si riadne neuplatnili. Za vady veci nemožno považovať skutočnosť, že časť nehnuteľnosti bola užívaná rómskou rodinou. Ak by tieto osoby mali k veci nájomné alebo vecné právo, čo odporca nepreukázal, vstúpili by odporcovia ako nadobúdatelia do práv prenajímateľa alebo povinnej osoby. Osobitne ak nehnuteľnosť bola užívaná bez právneho dôvodu, nemohli prejsť na kupujúcich žiadne povinnosti a mali by právo sa domáhať ochrany vlastníckeho práva a vypratania nehnuteľnosti. Preto pasívne legitimovanou osobou vo vzťahu k náhrade škody vzniknutej neoprávneným užívaním nehnuteľnosti po prechode vlastníctva na odporcov môžu byť totiž len tie osoby, ktoré neoprávnene nehnuteľnosť užívali a zasiahli do ich vlastníckeho práva alebo ho obmedzili.

Taktiež nemožno opomenúť skutočnosť, že odporcovia nadobudli nehnuteľnosti na základe výsledkov ponukového konania, pričom v nehnuteľnosti mali prevádzku už dávno pred tým, ako došlo k ponukovému konaniu a prevode nehnuteľnosti, teda im stav nehnuteľnosti musel byť známi vrátane faktického užívania vrátane toho, že nehnuteľnosť užíva aj rómska rodina bez ohľadu na existenciu titulu užívania.“

K namietanému premlčaniu okresný súd zaujal tento právny názor:

„Odporcovia námietku premlčania ani nároky nešpecifikovali, ich prejav bol všeobecný a súd preto vychádzal zo skutočnosti, že vznášajú námietku premlčania nároku na peňažné plnenie vo všeobecnej trojročnej lehote. Nakoľko takáto námietka bola vznesená, premlčujú sa všetky nároky za viac ako tri roky, teda pred podaním návrhu zo

dňa 27. 3. 1996, t. j. pred 27. 3. 1993 a zmenou návrhu spočívajúceho v rozšírení úrokov z omeškania nad 3% ročne, t. j. pred 10. 3. 2002. Súd zistil že nárok na zaplatenie istiny bol uplatnený vo všeobecnej premlčacej lehote, rovnako ako návrh na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 3% ročne od 1. 1. 1996 do zaplatenia, vo všeobecnej premlčacej dobe nebol uplatnený nárok na zaplatenie úroku z omeškania ročne do 1. 1. 1996 do 10. 3. 2002 zo sumy 1.600.000,- Sk.

Súd vzhľadom na uvedené priznal navrhovateľovi právo na zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 1.550.000,- Sk vo výške 3% ročne od 1. 1. 1996 do 14. 2. 1996, čo predstavuje čiastku 5.605,48 Sk; 1.500.000,- Sk vo výške 3% ročne od 15. 2. 1996 do 14. 8. 2000, čo predstavuje čiastku 202.438,36 Sk; 1.400.000,- Sk vo výške 3% ročne od 15. 8. 2000 do 9. 3. 2002, čo predstavuje čiastku 65.704,11 Sk; 1.400.000,- Sk vo výške 19,5% ročne od 10. 3. 2000 do 11. 6. 2007, čo predstavuje čiastku 1.435.206,85 Sk; spolu vyčíslené úroky z omeškania vo výške 1.709.054,79 Sk, zo sumy ktorej súd odpočítal zaplatenú čiastku 150.000,- Sk a na úrokoch z omeškania priznal navrhovateľovi sumu 1.559.054,79 Sk čo prepočtom podľa konverzného kurzu predstavuje sumu 51.751,14 eur a návrh vo zvyšku 50.003,79 eur zamietol z dôvodu premlčania. “

Krajský súd ako odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku č. k. 5 Co/241/2010-277 z 19. apríla 2011, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 6 C/235/2008-247 z 24. mája 2010, ktorým uložil povinnosť sťažovateľom spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 51 751,14 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a vo zvyšnej časti, v ktorej okresný súd návrh zamietol, ponechal rozsudok okresného súdu nedotknutý, uviedol:

„Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu mu danom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania (v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O. s. p.) napadnutý rozsudok okresného súdu v časti o uložení povinnosti odporcom v 1/ a 2/ rade spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 51.751,14 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku v súlade s ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.“ potvrdzuje „ako vecne správny. Rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej vo zvyšku návrh zamietol, ponecháva nedotknutý.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti, napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmaním napadnutého rozsudku, spisového materiálu a vyhodnotením tvrdení účastníkov v odvolacom konaní, dospel k záveru, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a preto sa odvolací súd stotožnil so skutkovými a právnymi závermi rozhodnutia okresného súdu. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd preukázaný skutkový stav vyhodnotil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, na ktoré odvolací súd poukazuje a s ktorým sa stotožňuje. K jednotlivým odvolacím námietkam, odvolací súd konštatuje, že so všetkými namietanými skutočnosťami sa vysporiadal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, pričom odporcovia neuviedli a ani nepreukázali žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu prípadne zrušenie napadnutého rozsudku. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd preskúmaním obsahu spisu mal preukázané, že účastníci konania uzatvorili dňa 4. 10. 1994 kúpnu zmluvu č..., na základe ktorej odpredal navrhovateľ odporcom v 1/ a 2 / rade nehnuteľnosť KN parc. č. 152 zast. plocha o výmere 244 m² spolu s domom č. s. 209 v katastrálnom území Ž. Vklad vlastníckeho práva v prospech odporcov bol povolený dňa 28. 10. 1994 pod č. 2287/94. Kúpna cena predstavovala na základe dohody strán sumu 2.600.000,- Sk, s tým, že odporcovia boli povinní v zmysle uvedenej kúpnej zmluvy, ako aj dodatku k nej zo dňa 12. 10. 1994 zaplatiť kúpnu cenu v dohodnutých splátkach do 31. 12. 1995. Ďalej z dokazovania vykonaného pred okresným súdom vyplynulo, že odporcovia do podania návrhu na začatie konania zaplatili navrhovateľovi z kúpnej ceny sumu 1.050.000,- Sk, pričom postupne v priebehu konania zaplatili dňa 15. 8. 2000 čiastku 100.000,- Sk a čiastku 1.600.000,- Sk dňa 12. 6. 2007. Vzhľadom k tomu, že odporcovia zaplatili navrhovateľovi celú sumu predstavujúcu kúpnu cenu, navrhovateľ vzal

návrh v časti o zaplatenie istiny späť, konanie v tejto časti žiadal zastaviť a pokračovať v konaní o zaplatenie príslušenstva pohľadávky, teda úroku z omeškania.“.

K predbežnej otázke neplatnosti zmluvy krajský súd uviedol:

„Odvolací súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd správne posúdil ako predbežnú, otázku platnosti resp. neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy a dospel k správne právnemu názoru, že uvedená kúpna zmluva uzatvorená medzi navrhovateľom a odporcami v 1/ a 2 / rade je platná a účinná, nakoľko skutočnosť, že nebola uhradená kúpna cena riadne a včas nespôsobuje rozpor predmetnej zmluvy s dobrými mravmi, pretože rozpor s dobrými mravmi sa vzťahuje na právny úkon a nie na omeškanie s platením kúpnej ceny. Rovnako ako dôvod neplatnosti kúpnej zmluvy neobstálo ani v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/156/1998 navrhovateľom tvrdené uvedenie do omylu odporcami, podľa ktorého odporcovia už pri uzatváraní zmluvy vedeli, že nebudú môcť zaplatiť kúpnu cenu, čím uviedli do omylu navrhovateľa, ktorý by v takom prípade mal možnosť predať nehnuteľnosť niekomu inému.“

K námietke nedostatku podpísania zmluvy zo strany žalobcu oprávnenou osobou krajský súd konštatoval:

„Pokiaľ išlo o odporcami namietanú vadu návrhu na začatie konania, odvolací súd konštatuje, že okresný súd uviedol, aké úvahy ho viedli k záveru, že vo vzťahu k námietke odporcov týkajúcej sa vady návrhu na začatie konania spočívajúcej v podpísaní návrhu neoprávnenou osobou nezistil žiadne vady konania, pre ktoré by nebolo možné pokračovať v konaní. Okresný súd správne konštatoval, že návrh navrhovateľa netrpí žiadnymi vadami, ktoré by bolo potrebné odstraňovať, navyše navrhovateľ v konaní nenamietal tú skutočnosť, že návrh podpísala osoba, ktorá nie je spôsobilá vykonávať úkony za navrhovateľa, práve naopak navrhovateľ v konaní konal, udelil plnomocenstvo právny zástupcom, žiadal zmenu návrhu a teda je správne aj konštatovanie okresného súdu, že ak prejavil účastník vôľu konať na základe návrhu, ktorý by aj sám nepodpísal a súd s ním aj konal, zastavenie konania pre nedostatok podpisu by bolo odňatím možnosti konať pred súdom.“

K započítaniu pohľadávok sa krajský súd vyjadril takto:

„Okresný súd zároveň podrobne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysvetlil akými úvahami sa riadil, keď dospel k záveru, že započítaním zo strany odporcov listom zo dňa 14. 9. 2000 pohľadávka navrhovateľa nezanikla, t. j. zanikla až zaplatením poslednej dlžnej splátky odporcami dňa 12. 6. 2007 a teda odporcovia v 1/ a 2/ rade boli v omeškani a preto správne okresný súd rozhodol aj o priznaní úrokov z omeškania navrhovateľovi.“

Námietku premlčania krajský súd posúdil takto:

„Okresný súd sa dostatočne vysporiadal aj s námietkou premlčania uplatnenou odporcami vo vzťahu k nároku navrhovateľa na zaplatenie úrokov z omeškania. Odvolací súd zhodne s okresným súdom dospel k záveru, že sa premlčujú v tomto prípade všetky nároky za viac ako tri roky, t. j. pred 27. 3. 1993 a vzhľadom na zmenu návrhu týkajúcu sa rozšírenia úroku z omeškania nad 3 % ročne, aj pred 10. 3. 2002. Z uvedeného vyplýva, že nárok na zaplatenie istiny bol uplatnený vo všeobecnej premlčacej dobe, ako aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 3 % ročne od 1. 1. 1996 do zaplatenia, s výnimkou nároku na zaplatenie úroku z omeškania ročne od 1. 1. 1996 do 10. 3. 2002 zo sumy 1.600.000,- Sk. Odvolací súd sa stotožnil aj s postupom okresného súdu pri aplikácii sadzby 3 % a 19,5 % úroku z omeškania v súvislosti s omeškaním s plnením jednotlivých splátok, vzhľadom na dátum uplatnenia jednotlivých nárokov. Pokiaľ odporcovia v podanom odvolaní namietali, že okresný súd doposiaľ nerozhodol o späťvzati návrhu v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške sadzby 3 % ročne, pričom nesprávne vyhodnotil podaný návrh, keď pripustil zmenu návrhu spočívajúcu v rozšírení nárokov na zaplatenie úrokov z omeškania o 19 % ročne od 1. 1. 1996 do zaplatenia, odvolací súd konštatuje, že okresný súd správne vyhodnotil zmenený návrh navrhovateľa zo dňa 10. 3. 2005 ako rozšírenie pôvodne uplatneného nároku na zaplatenie úroku z omeškania o 19 % ročne od 1. 1. 1996 do zaplatenia aj vzhľadom na vyjadrenie navrhovateľa na pojednávaní konanom pred okresným súdom dňa 29. 3. 2005 a o jeho procesnom návrhu rozhodol uznesením na uvedenom pojednávaní konanom dňa 29. 3. 2005.

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácií odporcov, na ktorých založili svoje odvolacie dôvody, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.“

Základom argumentácie sťažovateľov je ich nesúhlas s právnym názorom krajského súdu v spojení s právnym názorom vyjadreným v napadnutom uznesení najvyššieho súdu. Namietajú predovšetkým právne posúdenie zisteného skutkového stavu a konkrétne právne závery, ktoré všeobecné súdy urobili.

Po preskúmaní odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu [§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)] ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd odôvodnil svoj rozsudok primeraným spôsobom, jednotlivé skutkové zistenia vyplývajú z vykonaných dôkazov, právne hodnotenie a právne závery sú logické a predstavujú jeden z možných spôsobov právneho posúdenia zisteného skutkového stavu. Toto právne posúdenie je založené na primeranej aplikácii a výklade príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Občianskeho zákonníka a aj kúpnej zmluvy uzavretej medzi sťažovateľmi a navrhovateľom. Predmetný výklad uvedených prameňov práva je logický, zodpovedá zmyslu a účelu krajským súdom uvedených ustanovení. Krajský súd svoje závery primerane odôvodnil, nemožno ich teda považovať za zjavne neodôvodnené s tým, že nemajú znaky arbitrárnosti.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľov, možno konštatovať, že sú výlučne výrazom odlišného právneho hodnotenia zisteného skutkového stavu. Odlišné právne hodnotenie skutkového stavu je klasickým východiskom sporového konania, kde v súdnom konaní proti sebe stoja účastníci konania, ktorí majú odlišný a protichodný názor na vzniknutú skutkovú situáciu, ktorá spravidla vyplýva zo zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami. Súd, ktorý rozhoduje spor účastníkov konania, pri rozhodnutí v prospech jedného z účastníkov rozhodne v zásade aj v súlade s právnym názorom úspešného účastníka, teda spravidla v rozpore s právnym názorom neúspešného účastníka. Skutočnosti, ktoré sťažovatelia uvádzajú v sťažnosti, sú podľa názoru ústavného súdu výrazom výlučne odlišného právneho názoru sťažovateľov na predmet sporu. Sťažovateľmi uvádzané skutočnosti nijako neindikujú také pochybenia v postupe krajského súdu v namietanom konaní a v jeho rozsudku, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľov podľa ústavy a dohovoru.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoj právny názor vyslovený aj v tomto uznesení, že skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, Občianskeho zákonníka a kúpnej zmluvy krajským súdom ako odvolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Z uvedených dôvodov je podľa názoru ústavného súdu táto časť sťažnosti sťažovateľov zjavne neopodstatnená pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením práva sťažovateľov podľa označených článkov ústavy a dohovoru, a preto ju ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 162/2011 zo 14. septembra 2011

Sťažovatelia namietajú porušenie označených práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 162/2011 zo 14. septembra 2011, ktorým najvyšší súd odmietol ich dovolanie. Nesúhlasia s právnym názorom najvyššieho súdu, ktorý podľa nich nesprávne posúdil a vyhodnotil ich námietky uvedené v dovolaní.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v prvom rade skúmal, či je dovolanie prípustné z hľadiska zákonom ustanovených dovolacích dôvodov uvedených v § 237 a § 238 OSP.

Najvyšší súd k prípustnosti dovolania podľa § 238 OSP uviedol:

„Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Dovolací súd síce už v tejto veci rozhodoval a to rozsudkom z 28. júna 2007 sp. zn. 4 Cdo 109/2007, no v tomto rozhodnutí žiaden záväzný právny názor týkajúci sa meritórneho posúdenia veci ani posúdenia otázky existencie či neexistencie vady návrhu nevyslovil. Zaoberal sa len otázkou existencie samotného návrhu konštatujúc, že konanie nepochybne začalo na návrh. Predchádzajúci rozsudok odvolacieho súdu zrušil z dôvodu vady konania spočívajúcej v tom, že odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa aj v časti, v ktorej bolo v rozpore so skutočnosťou. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle uvedeného ustanovenia nejde ani o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o potvrdenie rozsudku, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.“

V ďalšej časti odôvodnenia svojho uznesenia najvyšší súd hodnotil prípustnosť dovolania z hľadiska § 237 OSP (v ktorej vyhodnotil aj námietku sťažovateľov, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom a námietku spočívajúcu v nedostatočnosti odôvodnenia a že im nebolo doručené vyjadrenie žalobcu - Mesta Ž. k odvolaniu), pričom uviedol:

«Ak súdne konanie trpí niektorou z vád vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie podľa § 238 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia

možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

Nezistil ani podmienku prípustnosti dovolania namietanú žalovanými, ktorá mala spočívať v odňatí ich možnosti konať pred súdom tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil a že im nebolo doručené vyjadrenie žalobcu k odvolaniu.

Odvolací súd v úvodnej časti odôvodnenia svojho rozsudku podrobne zrekapituloval dôvody rozsudku súdu prvého stupňa a v ďalšej časti uviedol, že so skutočnosťami namietanými žalovanými v odvolaní sa vysporiadal už prvostupňový súd, a že sa s jeho skutkovými a právnymi závermi ako aj s ich odôvodnením stotožňuje. Okrem toho sa výslovné zaoberal namietanou vadou návrhu odôvodňujúc správnosť záverov súdu prvého stupňa o jej neexistencii, a poukazujúc na vyjadrenie žalobcu na pojednávaní pred prvostupňovým súdom zaujal stanovisko aj k postupu tohto súdu v súvislosti s písomným podaním žalobcu z 10. 3. 2005, konštatujúc správnosť jeho vyhodnotenia ako zmeny žaloby v smere jej rozšírenia o ďalšie úroky z omeškania. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa splna požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., keďže ním bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky a námietky týkajúce sa jednak procesného postupu prvostupňového súdu a jednak skutkového a právneho posúdenia veci. Námietky dovolateľov v tomto smere preto neboli dôvodné.

Rovnako nedôvodnou bola aj ich námietka o odňatí možnosti konať pred súdom tým, že im nebolo doručené vyjadrenie žalobcu k odvolaniu. Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 209a ukladá súdu prvého stupňa povinnosť doručiť ostatným účastníkom odvolanie s výzvou na možnosť sa k nemu vyjadriť, neukladá však povinnosť doručiť ostatným účastníkom aj prípadné vyjadrenie k odvolaniu. Napriek absencii takéhoto výslovného zákonného príkazu by nedoručenie vyjadrenia k odvolaniu mohlo byť za určitých okolností porušením princípu „rovnosti zbraní“ v konaní. O takýto prípad by išlo vtedy, ak by vyjadrenie k odvolaniu malo alebo mohlo mať zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. V prejednávanej veci takáto situácia nenastala. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu bolo totiž v podstate len konštatovaním správnosti rozsudku súdu prvého stupňa a jeho skutkových a právnych záverov vo vzťahu k odvolacím námietkam. Z odôvodnenia

odvolacieho rozsudku nevyplýva, že by odvolací súd k prijatiu jeho záverov viedlo vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaných. Naopak je z neho zrejmé, že odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa poukazujúc zároveň na to, že so všetkými v odvolaní namietanými skutočnosťami sa dostatočne vysporiadal už tento súd.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.) bez toho, aby sa mohol zaoberať vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia veci alebo prípadného výskytu iných väd (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p.).»

Vzhľadom na odôvodnenie uznesenia a zohľadniac odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd považuje právne závery najvyššieho súdu za logické, dostatočne odôvodnené, vyplývajúce z relevantných skutkových zistení a rozhodne ich nemožno považovať za arbitrárne.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej postup súdu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu (prípadne porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť vysloviť porušenie základných práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným postupom a uznesením najvyššieho súdu.

Záveru najvyššieho súdu rešpektujú zmysel a účel príslušných procesnoprávných ustanovení (najmä § 237 a § 238 OSP), a preto sú ústavne udržateľné. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne

poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje.

V nadväznosti na to ústavný súd uzavrel, že sťažnosť sťažovateľov je v tejto časti zjavne neopodstatnená pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením práv sťažovateľov, a z tohto dôvodu ju v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v sťažnosti vrátane odloženia vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2012